

ZLOMY A PÁ~ELOMY - XVIII.

Stá™eda, 13 Á°nor 2013

Koukali jsme v pá™íšeÁ™í loÁ¾nice na fotky z hor a já si vybavil, za jakých okolností ten tablet Pavlína dostala. To uÁ¾ snad sto let, nebo tak nÁ¾jak. Navzdory fotkám plným snÁ¾hu má¾ zalilo teplo a sevÁ™el jsem tu Á¾enskou o nÁ¾co víc. „Vieš Á°o?“ podívala se na má¾. „Neviem,“ riskoval jsem poznámky o nevhodém pá™ízvuku.

JeštÁ¾ si pá™ílehla na má¾ výprodejový hrudník a pak Á™ekla:

„Ti tam huÁ°í.“

„MiláÁ°ku, po takové dob¾ bez tebe huÁ°ím celej.“

„Jirko! Nech si to. Nemáš nÁ¾jaký problém?“

Jo. Mám problém, láska moje. Ale chtÁ¾l jsem ti to Á™íct sám a ne po tvém rentgenologickém zásahu.

„Pavlínko. ProblémÁ™ mám dost a dneska je Á™ešit nechci.“

„Jirko, prosím. Víš, Á¾e nesnáším, kdyÁ¾ nevím na Á°em jsem.“

„PoÁ™ád lepší, neÁ¾ kdybys nevÁ¾dÁ¾la, na kom jsi.“

„Ty jsi .. mezulán.“

Zasmál jsem se a drobn¾ rozkašlal.

„Poslouchej. Jeden problém bychom dneska vyÁ™ešit mohli, uznávám.“

Zvedla ty svoje kulatý oÁ°i.

„Áno?“

„ChtÁ¾l bych tÁ¾ poprosit .. pá™emýšlel jsem o tom. Mohla bys zaÁ°ít spravovat peníze komplet?“

Ano, dÁ¾lám chybu.

OpakovanÁ¾.

Vzpomněl jsem si na kamaráda Radka, který má dneska firmu, co peníze vyrábí a v Německu.

Už s Milenou mi říkal – nikdy nesvej svoje peníze někomu jen tak, a už vůbec ne manželce.

Jenže já možná umím něco vydat, ale hospodařit ne. Teďka.

Poslechová zpráva mého hrudníku byla zřejmena.

„To myslíš; vášn?”

„Myslím.”

„I po tom .. cos mi říkal o Mileně?”

„Jo. Teďeba to tentokrát vyjde.”

„Víš; .. je spousta věcí, myslím v tom hospodaření, který bych asi dělala líp. Vím to. Ale je fakt, že většinou peníze je tvých. Nechci ..”

„Takhle na to nekoukej. Pro mne ten systém, kdy ty peníze vydávám a prodávám je prostě lepší.

Stejně v podstatě nic nepotřebuju a ty drobné radosti, co občas dodám, budou mít aspoň trochu větší smysl.”

„Ty drobné radosti mi dělají veliké radosti, Jirko.”

„Chceš; to vzít za mně, Pavlíno?”

„Á~eknu ti zítra, jo?“

Miluju jí. Á½ádný hurá jo, prostě ta Á¾enská myslí, i kdyÁ¾ leÁ¾í.

„Pavlíno ..“

„Ano?“

„Podle tĚch fotek … jsi byla nejkrásnĚjší snĚhulá v celých Karpatech.“

PĚtitulila se. A bylo nádherný ticho. A v nĚm jsem slyšcel nĚco jako .. brrrm, brrr … to asi Majolenka ze spaní sĚkovala.

ONA

Tak tuhle nabídku jsem neĚekala. Vybavilo se mi jedno posezení, kdy se mi Jirka svĚĚmil, proĚ to dopadlo s firmou, jak to dopadlo. Veškeré úĚetnictví a vlastnĚ domácí peníze Ěmeš Milena, jeho ex. Myslela jsem, Á¾e uÁ¾ nikdy ĚivotĚ nedovolí, aby do jeho penĚz nĚkdo strkal nos.

JenĚ on je opravdu hrozný. Místo, aby si ty peníze hlídal, je schopen koupit blbost na kaÁ¾dým rohu. Místo, aby peníze dával tam, kde je tĚeba lepit dluhy, pozve nás na veĚeĚmi. ObĚas jsem skĚípala zubama, ale copak mĚĚu nĚco Ěíct, když pokladny moc nepĚhodím? A je fakt, Á¾e ty dvanáctky na konci roku vydĚlaly dost, skoro sto šedesát tisíc. UmĚla bych si pĚdstavit, Á¾e by se pouĚily trochu jinak, neÁ¾ jak se to povedlo Jirkovi. A potĚebujeme dovybavit byt. Bude nákonĚit leasing na auto … vÁ¾dyĚ já uÁ¾ mám tyhle vĚci pod kĚÁ¾í. Tak proĚ pĚemýšlet, jestli tu nabídku JenĚ milý Jirko, kdyĚ vezmu, tak poĚádnĚ. Tak, abychom se z toho dostali ne za pĚt let, jak poĚád Ěíkáš, nejvíc za dva. To je práce pro Pavlínu, a já to zvládnou.

„A svatba?“ Ěekla mi mamka na horách.

Svatba.

ProĚ mĚ to napadlo zrovna teĚ? Á½e by refundace za tu finanĚní správu? To urĚitĚ ne. Zasmála jsem se a asi nejen v duchu, protoÁ¾e se na mĚ usmál i jeden protijdoucí mlaĚas. Vztít si Jirku? JistĚÁ¾ jo. Ale .. chtĚl by mĚ vĚbec? Myslí manĚelku. Napadlo mĚ, Á¾e jsem se ho na to nikdy nezeptala. MoĚná je vhodná doba.

ProtoÁ¾e já bych ho jako manĚela chtĚla. A taky se doĚít stovky. S ním. ROMAN